

Έρχεται νέα καταιγίδα σκληρών αντιλαϊκών μέτρων

του **Γεράσιμου Αραβανή**

Το ταξίδι των οικονομικών υπουργών της κυβέρνησης στην Ουάσιγκτον για να διαπραγματευθούν περήφανα τα δίκαια του ελληνικού λαού με τους «εταίρους», την Ε.Ε. και το ΔΝΤ έληξε και στο εσωτερικό της χώρας η μάχη των εντυπώσεων όσον αφορά τα αποτελέσματα του μεταξύ της κυβέρνησης και της αστικής αντιπολίτευσης καλά κρατεί.

Η κυβέρνηση, όπως ενάμιση χρόνο τώρα, προσπαθεί να πείσει το λαό ότι διαπραγματεύτηκε και αυτή τη φορά, για δεύτερη φορά, σκληρά, αξιοποιώντας με επιδεξιότητα τις αντιθέσεις μεταξύ των «θεσμών» προκειμένου να υπερασπιστεί τις συντάξεις των εργαζομένων, να αποφευχθεί η επιβολή νέων φόρων, να βελτιωθεί η κατάσταση των εργαζομένων και η χώρα να ανακάμψει.

Είναι όμως έτσι τα πράγματα;

Ουσιαστικά το σχέδιο του ΔΝΤ, του Σόιμπλε και της Γερμανίας και άλλων ευρωπαϊκών χωρών, χωρίς ουσιαστική αντίσταση από τους υποτιθέμενους συμμάχους της κυβέρνησης, έγινε τελικά κοινή πρόταση των θεσμών και φαίνεται ότι η ελληνική κυβέρνηση την αποδέχτηκε. Τι προβλέπει πιο συγκεκριμένα:

Πέρα από τα 5,4 δισεκατομμύρια ευρώ μέτρα που έχουν ήδη συμφωνηθεί με την τρόικα, άλλα 3 τουλάχιστον δισεκατομμύρια θα συγκεκριμενοποιηθούν, το πιθανότερο είναι να ψηφιστούν άμεσα και να εφαρμοστούν στο βαθμό που η χώρα δεν υλοποιήσει το στόχο για πλεόνασμα 3,5% το 2018. Το ποσό αυτό θα προέλθει από περικοπές μισθών στο δημόσιο και κυρίως στα εισαγωγικά κλιμάκια και από υπαλλήλους με χαμηλά προσόντα, από αύξηση του Φ.Π.Α από 13% στο 24% στο ηλεκτρικό ρεύμα και το νερό, από περικοπές κύριων συντάξεων, απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων, πάγωμα των προσλήψεων στο δημόσιο, κατάργηση του χαμηλού Φ.Π.Α 6% σε βιβλία, φάρμακα, θέατρα κ.λπ.

Η κυβέρνηση φαίνεται ότι αποδέχτηκε αυτά τα μέτρα ύψους τουλάχιστον 3 δις τα οποία σημειωτέον προβλέπονται από το ήδη ψηφισθέν μνημόνιο, όπως έγινε γνωστό και σήμερα προσπαθεί να συνδέσει τη λήψη τους με τη συζήτηση για την ελάφρυνση του δημόσιου χρέους. Παράλληλα ισχυρίζεται ότι τα περισσότερα εξ αυτών δεν θα χρειαστεί να εφαρμοστούν για το λόγο ότι ο στόχος για 3,5% πλεονάσματα του 2018 θα καλυφθεί. Από όλες όμως τις πλευρές ομολογείται ότι αυτό είναι εντελώς αδύνατο και οι κυβερνητικές θεωρίες για αναπτυξιακή απογείωση μετά το Πάσχα είναι τουλάχιστον σαθρές.

Όλα αυτά αποδεικνύουν ότι ολόκληρη η προσπάθεια της κυβέρνησης το προηγούμενο διάστημα δεν ήταν τίποτε άλλο παρά απόπειρα παραπλάνησης του ελληνικού λαού.

Πριν δύο μήνες ο μισητός από τον ελληνικό λαό Π Τόμσεν συνέδεσε την επίτευξη του στόχου των 3,5% πλεονασμάτων με τη λήψη νέων μέτρων ύψους 8- 9 δις ευρώ και η κυβέρνηση διερρήγγυε τα ιμάτιά της,

καταγγέλλοντας το ΔΝΤ και ανακοινώνοντας ότι αυτό δεν πρόκειται να συμβεί. Σήμερα αποδεικνύεται ότι ο Π Τόμσεν εκφράζοντας όχι μόνο το ΔΝΤ αλλά και τους ισχυρούς της Ε.Ε. έλεγε την αλήθεια, έλεγε αυτό που θα ακολουθούσε και η κυβέρνηση απλώς παραπλανούσε. 5,4 δις ευρώ τα ήδη συμφωνηθέντα μέτρα και 3 τουλάχιστον που προστίθενται είναι ακριβώς το ποσό που Π Τόμσεν είχε ανακοινώσει.

Η κυβέρνηση από την πρώτη στιγμή προσπάθησε να οργανώσει την προπαγανδιστική επιχειρηματολογία της για τα νέα μέτρα γύρω από την υποτιθέμενη υπεράσπιση των συντάξεων και ότι δεν θα επιβληθούν νέοι φόροι. Η κυβέρνηση μάλιστα διαρρέει ότι «οι θεσμοί έδειξαν ενισχυμένη κατανόηση για το συνταξιοδοτικό και το φορολογικό». Ήδη όμως η αμυντική γραμμή της έχει τρωθεί ουσιαστικά. Όλοι αποδέχονται ότι οι επικουρικές συντάξεις θα μειωθούν δραστικά και απ' ό,τι φαίνεται και οι κύριες συντάξεις, τουλάχιστο οι νέες, για εργαζόμενους με πολλά χρόνια απασχόλησης και ασφάλισης θα περικοπούν και σε πολλές περιπτώσεις πάνω και από 30%.

Το επιχείρημα ότι δεν θα επιβληθούν νέοι φόροι έχει ήδη τριπλασθεί στον αέρα. Έρχεται φοροκαταιγίδα. Η συνολική επιχειρηματολογία της κυβέρνησης τινάζεται στον αέρα και αυτό θα έχει μεγάλες επιπτώσεις στην ίδια και στα κόμματα που την απαρτίζουν. Έρχονται γρήγορες εξελίξεις.

Η ιστορία της ελάφρυνσης του δημόσιου χρέους είναι παλιά. Το μνημόνιο του 2012 ακριβώς αυτό προέβλεπε. Έγκριση του μνημονίου και μετά την αξιολόγηση θα αρχίσουν συζητήσεις για το χρέος. Αυτό όμως δεν έγινε ποτέ. Το ίδιο και σήμερα. Δεν είναι σίφον να περιμένει κανείς ότι ταυτόχρονα θα προχωρήσουν η λήψη των νέων μέτρων και η ελάφρυνση του χρέους, όπως επιδιώκει η κυβέρνηση, αλλά ότι είναι να γίνει θα γίνει σε βάθος χρόνου. Σε πρόσφατη συνέντευξή του στις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής ο Π Τόμσεν, επικεφαλής του ευρωπαϊκού τμήματος του ΔΝΤ ισχυρίστηκε ότι: ενδεχόμενη συμφωνία για το χρέος θα μπορούσε να εφαρμοστεί σε βάθος διετίας και ανάλογα με την τήρηση των όρων της από την Ελλάδα στο διάστημα αυτό.

Πρέπει βεβαίως να είναι σαφές ότι δεν συζητείται διαγραφή μέρους του χρέους, αλλά ορισμένες διευκολύνσεις στην αποπληρωμή του και ίσως κάποια μείωση επιτοκίων. Εξάλλου από την πλευρά των δανειστών ακούγεται το επιχείρημα ότι μέχρι το 2022 τα ποσά που απαιτούνται για την εξυπηρέτηση του δεν είναι μεγάλα. Μετά το 2022 απογειώνονται και θα χρειαστεί ενδεχομένως να μπει ένα πλαφόν στις ετήσιες καταβολές ως το 15% του Α.Ε.Π., δηλαδή 27 με 28 δις ευρώ ετησίως.

Από τις τελευταίες αυτές εξελίξεις και όχι μόνο μπορούν να εξαχθούν ορισμένα βασικά συμπεράσματα:

Οι αντιθέσεις μεταξύ των «θεσμών», μεταξύ των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που εκφράζονται από αυτούς είναι υπαρκτές και ιστορικά έχουν καταλήξει ακόμη και σε μεγάλους αιματηρούς πολέμους, προκειμένου κάθε δύναμη να υπερασπίσει και να διευρύνει τα συμφέροντα και την επιρροή της. Είναι ένα πολύ ουσιαστικό χαρακτηριστικό του ιμπεριαλισμού παλιότερα, τώρα, θα είναι στο μέλλον. Απέναντι όμως στα θύματά τους οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις κινούνται και δρουν ομόθυμα.

Η κυβέρνηση καλλιεργεί το επιχείρημα των συμμαχιών που έχει ήδη πετύχει με χώρες της νότιας Ευρώπης. Η συμμαχία με την Ιταλία του Ρέντσι, με τη Γαλλία του Ολάντ, το σοσιαλδημοκράτη Πορτογάλο πρωθυπουργό κ.λπ. Πού είναι όμως όλοι αυτοί και ποια ακριβώς θέση πήραν; Η περιβόητη στήριξη από τις Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής εκφράστηκε με τις προτροπές του υπουργού οικονομικών Τζακ Λιού ότι «πρέπει να γίνουν υποχωρήσεις και συμβιβασμοί και η ελληνική κυβέρνηση έχει πάρει ήδη πολλές σκληρές αποφάσεις, αλλά αυτές δεν αρκούν. Χρειάζονται και άλλες».

Η περιβόητη αξιοποίηση των αντιθέσεων των θεσμών απέδωσε μόνο έναν ελιγμό, μια «αβαρία» από μέρους τους, τα συμπληρωματικά μέτρα να ψηφιστούν και να εφαρμοστούν από το 2018 και αυτό για να εξομαλύνουν οι ίδιοι τις διαφορές τους και ίσως να δοθεί μια δυνατότητα στην κυβέρνηση να αντιμετωπίσει τη λαϊκή δυσαρέσκεια και την οργή κατά δόσεις και όχι μονομιάς από τους επόμενους

μήνες.

Αποδείχθηκε για άλλη μια φορά ότι σκληρή διαπραγμάτευση υπέρ των λαϊκών συμφερόντων και διακήρυξη ότι είναι μονόδρομος η παραμονή εσαεί στο ευρώ και την Ε.Ε. ισοδυναμεί με πλήρη παράδοση και υποταγή. Αυτό αποδείχθηκε περίτρανα το περυσινό καλοκαίρι. Η γραμμή της Ν.Δ. και των μικρών αστικών κομμάτων για πάση θυσία συμφωνία με τους εταίρους ανεξαρτήτως του περιεχομένου της και η γραμμή της κυβέρνησης για «σκληρή» διαπραγμάτευση καταλήγουν στο ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα. Μνημόνια, λεηλασία του λαού, καταστροφή και ξεπούλημα της παραγωγικής υποδομής της χώρας, καταδίκη στη φτώχεια της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού γιατί και οι δύο ξεκινούν από την ίδια αφετηρία, την πάση θυσία παραμονή στην ευρωζώνη και την Ε.Ε., πάση θυσία καλές σχέσεις με τους ισχυρούς εντός και εκτός της χώρας.

Πρέπει να συνειδητοποιηθεί ότι προετοιμάζεται νέο επώδυνο μνημόνιο και ότι η φιλολογία περί μείωσης του χρέους και απογείωσης της ανάπτυξης και των επενδύσεων μετά το Πάσχα όπως ισχυρίζεται ο πρωθυπουργός είναι φαντασιώσεις. Η λύση δε βρίσκεται στην «αντίσταση» της κυβέρνησης, ούτε στην πλήρη αποδοχή της θέλησης και των απαιτήσεων Ε.Ε. και ΔΝΤ όπως κάνει ο κ. Μητσοτάκης, αλλά στη συστράτευση της πλειοψηφίας εργατικής τάξης και των εργαζομένων γενικότερα και στη διεκδίκηση της απόσυρσης των αντιλαϊκών φορολογικών και ασφαλιστικών μέτρων, στη διεκδίκηση ουσιαστικών αυξήσεων των μισθών και των συντάξεων, στη διεκδίκηση προστασίας των ανέργων και σταθερής δουλειάς με δικαιώματα για όλους, προσλήψεις στο δημόσιο ιδιαίτερα στους τομείς υγείας, παιδείας κ.λπ. που υπάρχουν τεράστιες ανάγκες. Όλα αυτά πάνε μαζί με τη διεκδίκηση της διαγραφής του δημόσιου χρέους, με τον αγώνα για την εθνικοποίηση των τραπεζών και των μονοπωλιακών επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, με τον αγώνα εναντίον της πολιτικής και των μέτρων της Ε.Ε. στην προοπτική της αποδέσμευσης, στον αγώνα γενικότερα για την ανατροπή της πολιτικής του κεφαλαίου και στην ήττα και την ανατροπή της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ.

Μόνος σε ένα τέτοιο αγώνα υπάρχει ουσιαστική προοπτική.

Πηγή: lefkadanews.com

μέσω: ergatikosagwnas.gr